

Vécsei Rita Andrea

BARLANG, ÉBEN ÁGY

*lankadozó bágyadt testtel hever ott az isten
(Ovidius: ÁTVÁLTÓZÁSOK)*

Mindegy, hogy mivel,
felülök rá, kapaszkodom,
azután gyalog, egy hely felé tartok.
Hely, ahol mindenki alszik,
a kapualjban lógó fejű mócok.
Átadod a papírt, belépsz,
nem is lépsz, átgurítanak a küszöbön.
Választhatsz ágyat,
Biedermeier, Ikea, szocreál sezlón,
katalógust lapozgatsz,
mindenféle ágyak, eldöntöd,
melyikben esne jól az álom.
Belefekszel, miután átadtad a papírt,
hónap, nap, mikor ébresszenek fel.
Fogadnak és elbocsátanak,
közben megigazítják a takaródat.
Kiült kanapét választok,
díspárna roppan alattam,
csöves tollszáracskák törnek,
a dátumom jövő ilyenkor.

KUNDRYKÉNT ELŐTTETEK

*„de aki széjjel szédül,
szénné feketül végül”
(Eschenbach: PARZIVAL)*

tűnj el úgy, hogy ne lássalak,
végképp tűnj el, ne abnormálisan,
meghagyva magadból mindent,
íz, szag, hang – vigyed,
én meg sétálni kezdek, házából ki-be,
járkálok házakban, ajtón megyek be, ablakon,